

de ærede Medlemmer fremhøvede kort efter med megen Styrke, at man dog paa den anden Side maatte have Midler i Hænde, hvorved man kunde værges sig imod uberettigede Krav fra de Fattige, og at der ofte er blevet stillet de mest forsmædelige Fordringer til Fattigbestyrelser fra saadanne Personer, og at man burde tvinge Fattige, der kunne, men ikke ville arbejde, til at gjøre dette; „Der skal skarp Lud til skurede Hoveder“, blev der sagt. Jeg vil erkjende, at disse Udtalelser lode meget besemt, og det har været mig meget hjært at høre dem af de samme Medlemmer, som havde klaget over Mangel paa Humanitet. Jeg vil da henviise de ærede Medlemmer til Lovforslaget, der synes i den Henseende at indeholde en Del. Efter § 31 er det saaledes ubetinget givet i Fattigbestyrelsens Gaand, hvorledes den vil forsørge den Vedkommende, om den vil forsørge ham i Hjemmet eller sætte ham i Pleie eller i Fattighuset eller en Arbejdsanstalt. § 43 tillader Fattigbestyrelsen at straffe saadanne Fattiglemmer og Fattige, der ikke ville indordne sig under de Regler, der ere givne for dem, eller som gjøre sig skyldige i Dpfælsighed eller Forvanskning af Fattigvæsenets Giendele, med Evangsarbejde i indtil 6 Maaneder og at revse Børn under 15 Aar. Ligeledes er det tilladt paa Evangsarbejdshuse at skjende almindelig Cellestraf og foreløbig at indespærre de Paagjældende, indtil der kan gives dem den videre Straf, som de kunne have forskyldt for deres slette Forhold. De samme Medlemmer, der paa den ene Side bebreide Loven Mangel paa Humanitet og paa den anden Side bebreide den, at den ikke indeholder tilstrækkelige Midler mod de Fattige, ville saaledes utvivlsomt ved at læse Lovforslaget finde Bestemmelser, som anvendte paa den værdige Ervængende vilde være meget haarde og aldeles utilstedelige, medens man ved at læse Lovforslaget med Tanken henvendt paa uværdiske Ervængende vil finde, at saadannes Dpførsel ofte er saa forvargelig, at man ofte kunde ønske at have endnu strengere Bestemmelser end Lovforslagets. Jeg maa i det Hele bede bemærket, at det ingenlunde er Loven, der maa betegnes som enten inhuman eller human; men det er den, der skulle bringe Loven i Anvendelse. Der maa være et Mellemrum mellem den gode, rigelige Forsørgelse i Hjemmet af en Ervængende, som er kommen langt over de Aar, hvori man kan forlange, at Vedkommende skal kunne arbejde, og den Maade, hvorpaa man, stadig værende med Straf, forsørger en Person i en Evangsarbejdsanstalt; men det kan dog ikke lægges Loven til Last, med hvilken Tanke man læser den ene eller den anden af disse Bestemmelser. Vi maa blive enige om, til hvem vi ville overdrage at sætte Loven i Værk paa en human Maade og paa rette Maade at skjelne imellem, hvem der skal behandles paa den ene og hvem der skal behandles paa den anden Maade. Efter den nuværende Ordning er Afgjørelsen heraf henlagt til Fattigbestyrelsen, som

man maa antage kjender Personen og bedst kan tage Bestemmelse om, hvorledes han skal behandles. Saalænge ærede Medlemmer ikke kunne bringe et andet Forslag tilveie, som kan skaffe sig Majoritet, om, hvorledes der skal tages Bestemmelse herom, maa de finde sig i, at den Bestyrelse, i hvis Gaand man nu har lagt den sidste Ydelse af Hjælpen til de Fattige, ogsaa tager Bestemmelse om, paa hvilken Maade man vil yde Hjælpen. I den Henseende staar dette Lovforslag paa den nu gjældende Rets Standpunkt, idet den lægger Bestemmelsen deraf i den vedkommende Fattigbestyrelsens Gaand, altsaa i Sogne- og Kjøbstadkommunalbestyrelsernes Hænder. — Et æret Medlem udtalte sig med Hensyn til Fordelingen i Kap. VI. Jeg lægger den største Vægt paa, at den Fordeling, som er foreslaaet i Kap. VI. med Hensyn til de Udgifter, som deri omtales, bibeholdes. Disse Forhold ere jo nu ordnede saaledes, at Landkommunerne, for saa vidt saadanne Byrder som dem, der nævnes i §§ 62 og 64 komme til at paahvile dem, saa Udgiften afholdt af Amtrepartitionsfonden, medens Kjøbstæderne indbyrdes fordele disse Udgifter imellem sig. Der er dog vistnok ikke nogen Tvivl om, at mange af disse Udgifter ere meget mere fælleds for vedkommende Kjøbstad og den Del af Amtet, som omgiver samme, end for samtlige Kjøbstæder. Der er en Del af disse Udgifter, som forekommer mig ligefrem at burde fordeles imellem hele Amtet med sine Kjøbstæder for ikke at falde for tungt paa den Enkelte. Naar et æret Medlem udtalte, at der vist ikke hos Kjøbstæderne var nogen stor Interesse for at bibeholde et saadant Fællesskab; men at man mulig kunde indrette Sagen saaledes, at hver Kjøbstad for sig kom til at bære disse Byrder, for saa vidt de kom til at falde paa dem, tror jeg dog at burde henlede Opmærksomheden paa, at dette i mange Tilfælde vilde være ganske overordentlig behyrdende for en saadan enkelt Kjøbstad, for en saadan enkelt mindre Kommune. Der er neppe Tvivl om, at naar der i en Kommune til en given Tid findes flere sindssyge Personer, som maa anbringes i en Sindssygeanstalt, kan dette være en saa tung Byrde for den lille Kommune, at den meget vanskelig vil se sig i Stand til at udrede en saadan Udgift; det forekommer mig derfor, at alle saadanne Tilfælde, der ligge udenfor den almindelige Fattigforsørgelse, bør fordeles paa større Kredse. Det ærede Medlem udtalte, at man kunde ønske, at Staten tog sig af sindssyge og sindssyge Personer, og jeg kunde meget godt gaa ind paa en saadan Tanke, men naturligvis under den Forudsætning, at alle de Udgifter, der for hvert Aar maatte indredes til saadanne ulykkelige Personer, fordeltes aarvis efter Folketallet i de vedkommende Kommuner. Alt komme ind paa, at Staten som saadan skulde afholde Udgifter af denne Art, vilde jeg anse for meget utilraadeligt, medens jeg for mit Vedkommende ikke skulde finde nogen Betæn-